

Σαν έφηβος συνεχίζει μετά από 44 χρόνια σπουδαιάς καριέρας να αναζητά το άγνωστο στη μουσική. Η νέα του δισκογραφική δουλειά, τα όνειρα, τα κακώς κείμενα, η «μεθυσμένη» νύχτα, η οικογένειά του, η αγάπη για τη θάλασσα, το ψάρεμα και τις μηχανές, η κριτική, το κουτσομπολιό και η πλαστολογία, αλλά και γέννηση του εγγονού του, που τον γέμισε χαρά. Ο κορυφαίος τραγουδιστής σε μία από τις σπάνιες συνεντεύξεις του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΠΟΥΣΙΟΥ

Ο τίτλος της νέας δισκογραφικής σας δουλειάς «Τι θα πει έτσι είναι» είναι μια φράση αμφισβήτωσης. Έχει αυτό το χαρακτήρα το συγκεκριμένο άλμπουμ;

Με μία έννοια, ναι. Κυρίως είναι ένας δίσκος με ανθρώπινες ιστορίες, με έντονο συναίσθημα και μαζί με μία αμφισβήτηση, όπως σχεδόν πάντα το έκανα μέσα από τις επιλογές και τα τραγούδια. Το «Τι θα πει έτσι είναι», εκτός από ένας πολύ καλός στίχος του Άρη Δαβαράκη, είναι και μία φράση αντίθεσης εναντίον του «μη θίγεται κακώς κείμενα». Είναι ένας λόγος που άρθωνα πάντα, όχι μόνο με λόγια, αλλά και μέσα από τη δουλειά μου. Από αυτή την άποψη, ναι, επιδιώκω τη συνέχεια και τη συνέπεια και αυτή η δουλειά με τον Αντύπα καλύπτει όχι μόνον αυτό, αλλά και την πρόθεση και των δυο μας να κάνουμε κάτι που σχεδιάζαμε από καιρό και είναι και αυτό μία ικανοποίηση.

Υποκρύπτει ίσως και μια επαναστατική διάθεση; Να ξεσηκωθούμε και με ποιον τρόπο, άραγε, στα κακώς κείμενα;

Μα μόνο με τη συμμετοχή. Με το θάρρος της γνώμης μας, αφηρώντας τις συνέπειες. Η άμυνα στην ανθρωποφαγία, στη δικήνοια, στην παραιλάνηση, στην προβοκάτσια, στην έλλειψη αλληλεγγύης δεν είναι να κλειστούμε στο καβούκι μας και να τα έχουμε με όλους καλά, γιατί αυτό πληρώσαμε και πληρώνουμε όλοι όλα αυτά τα χρόνια. Όταν μιλούσα με αγωνία γι' αυτόν τον εφρουασμό, αυτόν το «λαμπρό» αλλά πλαστικό τρόπο ζωής που υιοθετήσαμε σχεδόν με το ζόρι, με έλεγαν από υπερβολικό μέχρι προφίτη κακών. Εγώ ποτέ δεν συμβιβάστηκα με το «έτσι είναι, μην το ψάχνεις».

Εκτός από τη μουσική του Νίκου Αντύπα συνεργάζεστε με 5 γνωστούς στιχουργούς, που ο καθένας τους αντιπροσωπεύει μία διαφο-

ρετική γενιά. Το «χάσμα γενεών» που υπάρχει στην πραγματική ζωή, εσείς πώς το γεφυρώσατε;

Στην τέχνη, και ειδικά στη μουσική, είναι πιο απλό να συγκεράσεις αυτό που λέτε χάσμα. Ένα μικρό παράδειγμα είναι και αυτός ο δίσκος. Υπάρχουν τρεις γενιές στιχουργών. Κι όμως, υπάρχει μια ίδια αγωνία, μια καλαισθητική έκφραση του λόγου, όπου ο κάθε στιχουργός εκφράζεται με τα δικά του βιώματα και με τη δική του γλώσσα. Αλλά στην πραγματική ζωή, ας μην γελιόμαστε, το χάσμα δεν γεφυρώνεται εύκολα. Η ζωή έχει μια συνέχεια, καλύτερα να ζεις με τα βιώματά σου, καλύτερα να σε θεωρούν περασμένο ή δύσκολο, γιατί έτσι διατηρείς την αξιοπρέπεια σου και το χαρακτήρα σου. Αλλιώς, έχω δει πολλούς να προσπαθούν να γίνουν πιο «σύγχρονοι», πιο «μοντέρνοι», πιο «νεανικοί», με αποτέλεσμα να φλερτάρουν ανεπιτυχώς με τη μόδα και μερικές φορές να γελοιοποιούνται. Η κάθε γενιά έχει την ιστορία της και η κάθε ηλικία τις χαρές και τις χαρές της.

Πολλοί λένε πως η σημερινή νέα γενιά και λόγω της κρίσης περνά δυσκολότερα απ' ό,τι οι γονείς μας. Πώς μπορεί ένας άνεργος νέος, με πολύ καλές σπουδές, να παραμείνει άνεργος στην Ελλάδα του 2012; Τι έφταιξε; Τι φταίει;

Πιο δύσκολα από τους γονείς μας, τους δικούς μου, δηλαδή, που έζησαν τον πόλεμο και τον Εμφύλιο, δεν νομίζω. Ζουν όμως εξαιρετικά δύσκολα και, το κυριότερο, χωρίς προοπτική. Πάνω απ' όλα έφταιξε η πολιτική διάβρωση, το πελαταιακό σχήμα πολιτη-πολιτικού και, βέβαια, ο αλόγιος δανεισμός, τον οποίο πληρώνει η νέα γενιά. Η ελπίδα είναι μόνο να μπορέσουν αυτά τα παιδιά να αποφασίσουν πολιτικά και κοινωνικά για το δικό τους μέλλον, ▶

Γιώργος Νταλάρας

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΝΕΧΤΗΚΑ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ & ΤΟ